

Podanici i bajkozborci

Prethodna godina, kada su u pitanju pojave u državi i društvu, završila se u tonu u kom je bila cela: u svakom smislu sveopšta kriza. Repriza.

Oktobar: U tekstu pod naslovom „Grad, sa atributom 'moj'”, pokušali smo da uz pomoć istinitih impresija naših novih sugrađana sagradimo jednu vedriju priču o Pančevu.

„Četvoročlana porodica je nedavno napustila gradić u južnoj Srbiji, jer je tata dobio uhlebljenje u Beogradu. Iz ekonomskih razloga, ali i zato što su čuli lepe stvari o Pančevu – odlučili su da se presele u naš grad.”

Deca su bila presrećna zbog načina na koji su ih prihvatili novi drugari u novoj školi, zbog „Meka” i prodavnica igračaka, a njihova mama jer se sretala s ljubaznim i predusretljivim sugrađanima, kao i zato što je vreme provodila u Narodnoj bašti i „Aviv parku”. „Za naš najveći park kaže da je nešto najlepše i najfunkcionalnije što je u životu videla”, dok, kada je tema ritejl centar, objašnjava da ti je „sve nadohvat ruke”, te da su „i cene i trgovci super”.

„Tata je prezadovoljan činjenicom da mu je radno mesto blizu: 'Sednem u kola i za pola sata sam na poslu, u širem centru prestonice... Superfinale priče i poruka o tome kako došljaci vide naš (i njihov) grad sažeti su u rečenici koju je osmogodišnja devojčica izgovorila mami pred spavanje: 'Mama, neću da spavam, jer ne bih volela da se ujutro probudim i shvatim da sam samo sanjala da živim u Pančevu'.

I to je Pančevo. Mislimo o tome. I radimo, onoliko koliko je do nas, u smeru da naš grad osećamo kao svoju kuću, kojoj uvek želimo sve najbolje.”

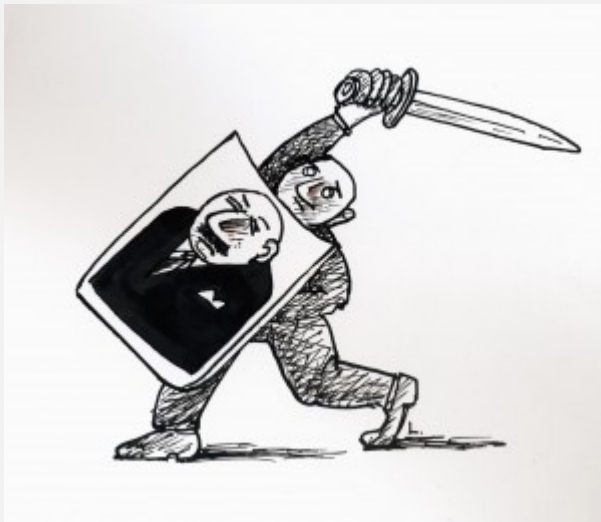
Komentarišući (o)dron zapaljivih izjava u vezi s problemom nastalim na fudbalskoj utakmici između Srbije i Albanije u Beogradu, rekosmo da smo „tokom celog narednog dana slušali tok nadmetanja za najbesnijeg i najneuzdržanijeg političara”, i naveli samo neke od neumerenih rečenica koje su izneli naši i albanski političari s najvećom specifičnom težinom. U tom „takmičenju”, naše je mišljenje, „pobedio” je predsednik Nikolić. „Kleli” smo nemačkog ambasadora Hajnca Vilhelma, jer je pomalo zakasnio sa iznošenjem stava da „smatra da je najvažnije da politički lideri obeju zemalja treba da 'pokažu smirenost i uzdržanost'”.

Novembar: Na Dan grada čitaocima smo isporučili priču o aktuelnim pančevačkim blamovima, koji su ispunjavali virtuelni prostor društvenih mreža i novinske stupce širom zemlje. U centru pažnje bila je međusobna „šorka” naprednjaka za zauzimanje što boljih pozicija u gradu. Teme su bile navodno „nameštanje” jedne saobraćajke i gradonačelnikovo poništavanje „odluke komisije o dodeli novembarskih nagrada, što su svi poznavaoi političkih prilika u gradu takođe

doveli u vezu sa ispitivanjem snaga unutar gradskog odbora SNS-a.

Zapitali smo se: „Šta nam govore ove dve poučne priče?“, i odgovorili: „Da bi ti procvetao život, više nije dovoljno da se učlaniš u najjaču stranku, kao što je to bilo u vreme SPS-a ili DS-a, već moraš da pogodiš, čim, 'normalno', uđeš u partiju, pravu struju unutar SNS-a. I nisu to izmislili naši lokalci, prepisuju taj recept s vrha; ako poslanik iz srbijanskog mestašceta Zaječara preko medija poručuje stranačkom predsedniku Izvršnog odbora da ne može on da ga isključi iz SNS-a, već samo prvi čovek partije (i Vlade), onda je poruka jasna: zna se ko o svemu odlučuje, pa se potruđi da mu budeš što bliži i biće ti bolje“. Zaključili smo: „Divota. Transparentna“.

Na samoj svečanosti povodom praznika Pančeva, „u centru pažnje je bio Majkl Devenport, ambasador EU u Srbiji. Govoreći o tituli počasnog Pančevca koju je dobio, rekao je da mu ogromno zadovoljstvo pričinjava to što će sada Pančevce moći da oslovljava sa 'sugrađani'. Šmekerski.“

Ilustracija Dušan Ludvig

Svesni toga da u Beogradu nema televizijske stanice koja bi smela da ugosti povratnika Vojislava Šešelja („zbog toga što, kako često čujemo s vrha vlasti, ne postoji cenzura u medijima i svako može da uređuje program kako želi“), objavili smo da je „'Pančevac' raspoložen da, kao i u slučaju svakog drugog učesnika u političkom životu sa specifičnom težinom, objavi intervju sa Šešeljom. Naravno, pod uslovom da ne insistira na tome da se 'pusti' svaka reč koju izgovori, jer naš list ne objavljuje psovke i govor mržnje“.

Prvi deo realizacije tog predloga već je viđen u najstarijem živom nedeljniku na Balkanu, a na nastavku se radi...

Potom smo se bavili originalnom komedijom, nastalom u Jabuci, gde je otvoren „teren za stoni fudbal u prirodnoj veličini“, kako se mini-objekat, nalik na tor, zvanično zove. Napisasmo da „ljubitelji montipajtonovskog humora zaista mogu da uživaju u scenama tokom kojih odrasli ljudi stojeći u ogradici 'glume'“

figurice za stoni fudbal; jedni gledaju i mlataraju nogama u jednom, a drugi, okrenuti im leđima, u drugom smeru. Urnebesno! U poređenju s tim, Kliz, Gilijan i ostalo komičarsko društvo deluju kao pravi amateri u pravljenju skečeva”.

Otvaranju je prisustvovao čitav politički vrh Pančeva.

Decembar: Na ozbiljan način igrali smo se s antičkim i srednjevekovnim mislima o politici. Ustanovili smo da je „Platonova definicija demokratije pun pogodak: da, u Srbiji nas već decenijama pogađa 'božansko pravo nezalica da vladaju loše'”. Bavili smo se i Ničeom i čuvenom epizodom „Top-liste nadrealista”: čoveka iz nekog razloga maltretiraju, pa „mučitelj predlaže Voji, svom kolegi mučitelju, kako da totalno slome žrtvu, koja je vezana za stolicu: 'Vojo, Niče...' Ovaj počinje da čita neki Fridrihov nihilistički tekst, a mučenik kuka i sve priznaje...

A da nijedan političar na vlasti u ovoj zemlji nije u stanju da bar jednom pošteno prizna da je u nečemu pogrešio, što bi mu, baj-d-vej, donelo i poene, znamo svi. Pošto svaki od njih ima samo volju za moć, danas im takvo priznanje ne bi izvuklo ni vezivanje za stolicu i, potom, iščitavanje, od korice do korice, Ničevog dela 'Tako je govorio Zaratustra'. Ni sutra”, rekosmo.

Bavili smo se i bezbednošću u saobraćaju, a priča čiji je naslov „Košmar zimske noći” može se i sada naći na sajtu „Pančevca”. Takođe, cela jedna komentatorska strana bila je posvećena Bogdanu Petrovu Boci, našem kolegi fotoreporteru koji je iznenada preminuo i sada nas „hvata” odnekud sa oblaka...

Zbirno, utisak je da je u godini za nama u društvu vladala apsolutna apatija. „Smorismo se, žestoko, i individualno i kolektivno, od 5. oktobra naovamo, od silnih obećanja i njihove nikakve realizacije. Reći ćemo sledeće ne zbog floskule 'o mrtvima sve najlepše', nego zbog realnosti: jedino je Đinđić umeo i da najavi radove i da ih izvede. Koštunica, Tadić, Dačić, Vučić – sve su to bajkozborci.”

Siniša Trajković